

Życiorys abp. Wojciecha Polaka

Abp Wojciech Polak metropolita gnieźnieński Prymas Polski urodził się 19 grudnia 1964 roku w Inowrocławiu. Pochodzi z parafii pw. św. Mikołaja i Konstancji w Gniewkowie. W 1983 roku, po zdaniu egzaminu dojrzałości w III Liceum Ogólnokształcącym w Toruniu, rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Prymasowskim Wyższym Seminarium Duchownym w Gnieźnie. Ukończył je 21 czerwca 1988 roku uzyskaniem stopnia magistra w zakresie teologii moralnej na Papieskim Wydziale Teologicznym w Poznaniu. Święcenia kapłańskie przyjął 13 maja 1989 roku w katedrze gnieźnieńskiej z rąk Prymasa Polski kard. Józefa Glempa. W latach 1989-1991 był wikariuszem w parafii farnej w Bydgoszczy i jednocześnie sekretarzem rezydującego tam gnieźnieńskiego biskupa pomocniczego Jana Nowaka, wikariusza biskupiego dla miasta Bydgoszczy. W 1991 roku, dekretem kard. Józefa Glempa został skierowany na studia specjalistyczne z zakresu teologii moralnej w Wyższym Instytucie Teologii Moralnej Papieskiego Uniwersytetu Laterańskiego w Rzymie. W latach 1991-1993 odbył studia licencjackie, ukończone 20 czerwca 1993 roku tytułem licencjata teologii moralnej. Studia doktoranckie uwieńczył 13 listopada 1995 roku obroną pracy doktorskiej na temat: Chiesa, peccato, riconciliazione. Il rapporto tra l'ecclesiologia e la dimensione ecclesiale del peccato e della riconciliazione nell'insegnamento del Magistero postconciliare, przygotowaną pod kierunkiem o. prof. Bruno Hidbera CSSR; została ona opublikowaną w 1996 roku; 20 czerwca 1996 roku otrzymał dyplom doktora teologii moralnej. 1 września 1995 roku metropolita gnieźnieński abp Henryk Muszyński mianował go prefektem Prymasowskiego Wyższego Seminarium Duchownego w Gnieźnie oraz wykładowcą teologii moralnej w tymże seminarium oraz w Prymasowskim Instytucie Teologicznym w Gnieźnie i Prymasowskim Instytucie Kultury Chrześcijańskiej w Bydgoszczy. Od 1 października 1996 roku podjął także wykłady z teologii moralnej ogólnej i szczegółowej w Wyższym Seminarium Duchownym Misjonarzy Ducha św. w Bydgoszczy. 1 grudnia 1998 roku został powołany przez Prorektora Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na stanowisko adiunkta w Zakładzie Teologii Moralnej i Duchowości Wydziału Teologicznego tejże uczelni. 1 sierpnia 1999 roku został rektorem Prymasowskiego Wyższego Seminarium Duchownego w Gnieźnie i pełnomocnikiem dziekana Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza ds. organizacji studiów w sekcji w Gnieźnie. Był rektorem kościoła św. Jerzego na Zamku Gnieźnieńskim i kanonikiem gremialnym Kapituły Kolegiackiej. W marcu 2003 roku został wybrany jej prepozytem. Był członkiem Kolegium Konsultorów i zastępcą redaktora Studia Gnesnensia. Z urzędu, jako rektor seminarium, wchodził w skład Rady Duszpasterskiej i Rady Kapłańskiej, której był sekretarzem. 8 kwietnia 2003 roku Jan Paweł II mianował go biskupem pomocniczym archidiecezji gnieźnieńskiej; jego stolicą tytularną było Monte di Numidia (Mons in Numidia). 4 maja 2003 roku w katedrze gnieźnieńskiej został konsekrowany na biskupa przez abp. Henryka Muszyńskiego. Od 8 maja 2003 roku pełnił funkcję wikariusza generalnego archidiecezji gnieźnieńskiej, przewodniczącego Wydziału Katechizacji i Szkół Katolickich Kurii Metropolitalnej w Gnieźnie, przewodniczącego Referatu ds. Zakonnych i przewodniczącego Referatu Duszpasterstwa Młodzieży. 21

czerwca 2003 roku został mianowany dyrektorem Archidiecezjalnego Studium Pastoralnego dla Kapłanów i członkiem Rady Programowej Studium. Z dniem 1 stycznia 2004 roku powołany na przewodniczącego Rady Wydawniczej Prymasowskiego Wydawnictwa Gaudentinum, a po jej reorganizacji, z dniem 1 marca 2005 roku, został ustanowiony przewodniczącym Rady Ekonomicznej tegoż wydawnictwa. W 2005 roku został wybrany w strukturach Konferencji Episkopatu Polski odpowiedzialnym za duszpasterstwo powołań w Polsce, gdzie kierował m.in. pracami Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań. Udział w pracach Europejskiego Centrum Powołań spowodował, że Konferencja Episkopatów Europy (CCEE) wybrała go w 2006 roku delegatem CCEE do spraw powołań w Europie i zarazem przewodniczącym EVS (Europejskiego Centrum Powołań). W kolejnych latach został członkiem Komisji ds. Duchowieństwa, Komisji Charytatywnej i Rady ds. Młodzieży przy KEP. W czasie 349. posiedzenia plenarnego KEP, 7 października 2009 roku, został wybrany członkiem Rady Stałej, a podczas kolejnego posiedzenia na Jasnej Górze, 26 listopada, Delegatem Konferencji Episkopatu Polski ds. Duszpasterstwa Emigracji. W związku z tym był wiele razy zapraszany przez Polonię w różnych krajach. Odwiedził z posługą duszpasterską m.in. Polaków i Polonię w Stanach Zjednoczonych, Australii, a także w Europie. Z doświadczeń zdobytych w czasie siedmioletniej posługi biskupiej miał okazję skorzystać, gdy w wieku 47 lat został mianowany sekretarzem generalnym KEP podczas 356. zebrania plenarnego KEP października 2011 roku w Przemyślu. Po wybraniu go na sekretarza generalnego KEP podkreślał, że nowe zadanie podejmuje przede wszystkim jako służbę. W tym duchu, wraz z Prezydium Episkopatu, kontynuował rozmowy z przedstawicielami Kościoła Prawosławnego Rosji. Ich rezultatem było w 2012 roku Wspólne Przesłanie o Pojednaniu Narodów Rosji i Polski podpisane przez abp. Józefa Michalika i patriarchę Cyryla. Rok później została podpisana podobna deklaracja, tym razem polsko-ukraińska. Jako sekretarz generalny KEP starał się przybliżać pracę konferencji biskupów podczas wykładów na uczelniach wyższych, spotkań z dziennikarzami oraz w ramach pierwszego w historii KEP Dnia Otwartych Drzwi, zorganizowanego z okazji 30-lecia budynku Sekretariatu Episkopatu. Z bp. Wojciechem Polakiem, jako sekretarzem generalnym KEP, wiele razy kontaktowali się przedstawiciele parlamentu i rządu RP. Brał on też czynny udział w pracach Komisji Wspólnej Rządu i Episkopatu. W ramach Kościelnej Komisji Konkordatowej uczestniczył w pracach prowadzonych ws. przekształcenia Funduszu Kościelnego. Kierował bieżącymi pracami Sekretariatu KEP. Spod jego pióra wychodziły propozycje telegramów, oświadczeń i komunikatów; wraz ze współpracownikami opracował szereg dokumentów Episkopatu. Zajął jednoznaczne stanowisko w sprawach pedofilii. W czasie jego kadencji został m.in. powołany koordynator ds. ochrony dzieci i młodzieży przy KEP. Nawet w czasie pobytu w Warszawie wspierał w pracy duszpasterskiej Prymasa Polski w swej macierzystej diecezji gnieźnieńskiej. Był współorganizatorem pierwszej wspólnej pielgrzymki biskupów polskich do Ziemi Świętej w 2013 roku. W Kostrzynie nad Odrą głosił katechezy na Przystanku Jezus. Wiele razy brał udział w spotkaniach młodych nad Lednicą, a także w rodzimej archidiecezji gnieźnieńskiej. W 2014 roku został mianowany przez papieża Franciszka arcybiskupem metropolitą gnieźnieńskim Prymasem Polski. Urząd obejmował mając 49 lat. Ingres do katedry gnieźnieńskiej odbył 7 czerwca 2014 roku. Do czasu reorganizacji

Kurii Rzymskiej był członkiem Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących. Jako Prymas Polski, z urzędu, zasiada w Radzie Stałej Konferencji Episkopatu Polski. Jest członkiem Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu i Konferencji Episkopatu Polski, przewodniczącym Zespołu ds. Kontaktów z Rosyjskim Kościołem Prawosławnym oraz członkiem Rady Nadzorczej Fundacji „Opoka”. Należał do Ogólnopolskiego Komitetu Organizacyjnego Obchodów 1050. rocznicy Chrztu Polski oraz zespołu KEP ds. Wizyty Ojca Świętego w Polsce w 2016 roku. Od 2016 roku jest przewodniczącym Komisji Duchowieństwa Konferencji Episkopatu Polski.